

[Finansministeren.]

lovforslagets helhed, det store overskud, jeg har nævnt. Det er regeringens hensigt at forene denne stramme finanspolitik med fastholdelsen af den kraftige kreditstramning, som netop nu er blevet gjort endnu kraftigere igennem de aftaler, der er indgået mellem Nationalbanken og de private banker og sparekasser.

På længere sigt har regeringen i denne vinter fremsat forslag til en bedre økonomisering med vore kapitalressourcer, så en normalisering af renteniveauet kan opnås. Man vil forøge obligationsefterspørgslen bl. a. med det fondsforslag, der er fremsat her i tinget, hånd i hånd med at man vil dæmpe udbuddet igennem de ændringer i realkreditinstitutionernes mulighed for at give lån, der følger af den begrænsede løbetid og de lavere lånegrænser.

Det er naturligvis regeringens håb, at denne økonomiske politik må føre til de tilsigtede resultater. Jeg har gerne villet gøre disse få bemærkninger, fordi jeg tror, det er rigtigt, at det bliver sagt, at der efter vort skøn er en helhed i den politik, der her bl. a. giver sig udslag i finanslovsforslaget.

Jeg vil da gå over til de enkelte ordførere og først takke hr. Lysholt Hansen for den tilslutning til den ændrede bevillingsparagraf, § 31, som han gav ved denne lejlighed. Jeg tror heller ikke, man skal overvurdere betydningen af denne ændring, men jeg har ligesom fornemmelsen af, at vi vil stå stærkere rustet til at sikre bevillingskontrollen med den nye formulering end med den gamle formulering.

Hr. Lysholt Hansen gjorde nogle betragtninger gældende om indekskontrakterne. Vi må vel, når vi skal vurdere dette problem, gøre op, at vi har fået en ikke så ringe opsparring igennem de år, hvor der har været mulighed for at tegne disse indekskontrakter. Det har virkelig været en attraktiv opsparingsform, man her har fået fat på, og der er mange mennesker, der har benyttet sig af det, hvilket hr. Lysholt Hansen også redegjorde for.

Det er naturligvis klart, at alt, hvad der vedrører indeksregulerede, pristalsregulerede eller værdifaste opsparingsformer, hvor staten skal stå som garant, er en tvivlsom gevinst for staten i det lange løb. Det kan vi alle sammen forstå; det kan vi klart indse,

når vi tænker på den prisudvikling, der har fundet sted bare fra disse ordningers start i 1957. Men på den anden side må vi gøre op, om det ikke har betydet noget for det danske samfund, at vi har fået denne opsparing. Det er jo ikke mange uger siden, vi her i tinget drøftede et forslag fra et af oppositionspartierne, der gik ud på, at staten skulle udstede indeksregulerede obligationer til et beløb af, jeg tror 10 milliarder kr. årligt. Dette ville være en endnu større forpligtelse over for fremtidige prisstigninger. Men i øvrigt vil jeg gerne sige, at der vist næppe er tvivl om, at en betydelig opsparing i det danske samfund kun kan opnås, hvis man kan spare op på en måde, hvorved man sikres imod en gradvis pengeforringelse.

Landbrugsministeren vil besvare hr. Lysholt Hansens bemærkninger om fjerkræeksportudvalget. Jeg tager til efterretning socialdemokratiets standpunkt vedrørende forvaltningshøjskolen og departementschef Toft Niensens ansættelsesform. Jeg skal ikke komme nærmere ind på disse problemer, men kun sige, at jeg beklager, at der ikke har kunnet blive enighed om disse sager. Men da det jo ikke er større sager at tage et slagsmål om, skal jeg forbigå dem.

Spørgsmålet om udvidelsen af erhvervsfondens bevillinger må vel ses i sammenhæng med, at der samtidig oprettes en ny produktudviklingsfond, hvortil man også stiller statsmidler til rådighed. Finansministeriets syn på denne sag ligesom på sagen om de 50.000 kr., hr. Lysholt Hansen nævnte, som man sparer på Odense universitet samtidig med, at man giver en nybevilling til doktordisputatser, har været, at budgetrammerne skulle holdes. Det er meningen med de budgetteringsrammer, der bliver lagt, at de skal fastholdes, og vi må sige til vore ministerkolleger og til alle styrelser, at ønsker man nye udgifter afholdt inden for rammerne, må man skaffe besparelser inden for de samme rammer.

Vort ændringsforslag om en forhøjelse af ungdommens uddannelsesfond med 20 mill. kr. gjorde hr. Lysholt Hansen også nogle bemærkninger til, idet han henviste til en aftale af marts 1967 vedrørende kildeskattens indførelse og sagde, at dengang blev det aftalt, at disse penge skulle anvendes til en forøgelse af uddannelsesfondens midler. Det har jeg for det første ikke nogen klar